

U ČTYŘ DUBŮ
TŘÍ VRB
POD ZELENOU STŘECHOU

Žofie Zejdová
Ilustrace František Procházka

U čtyř dubů, tři vrb, pod zelenou střechou

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Žofie Zejdová

U čtyř dubů, tři vrb, pod zelenou střechou – e-kniha

© 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

U ČTYŘ DUBŮ
TŘÍ VRB
POD ZELENOU STŘECHOU

Žofie Zejdová

U čtyř dubů, tří vrb, pod zelenou střechou
Žofie Zejdová

Ilustrace: František Procházka

Vydal: Literární klub Petra Bezruče Frýdek-Místek, z.s.

Korektury: Mgr. Alena Struminská

Grafická úprava: Hana Dudová

Tisk: KLEINWÄCHTER holding s.r.o., Frýdek-Místek

© 2019

ISBN 978-80-7537-108-9 tištěná kniha

ISBN 978-80-753-7113-3 ePub

ISBN 978-80-753-7114-0 Mobi

ISBN 978-80-753-7115-7 PDF

VĚNOVÁNO MĚMU TATÍNKOVI
JAROMÍRU ŠEBESTOVI.

U ČTYŘ DUBŮ, TŘÍ VRB, POD ZELENOU STŘECHOU

KTERAK TYDLIFON KE ŠPRÝMOVNÍKU PŘIŠEL

Tam, kde rostou čtyři statné duby, za rybníčkem, malým jako dlaň, stojí stará vrba a za ní chaloupka – chaloupečka. Není obyčejná, je celá zelená, jak se po ní plazí divoký břechťan popínavý, kolem rostou vysoké slunečnice, keře růží a hodně dalších krásných kytiček. Je tak maličká, že si jí nikdo na první pohled ani nevšimne. A v té chaloupce bydlí víla Květinka se skřítkem Tydlifonem. Květinka se stará o kytičky a v zimě, když celou zemi pokryje sníh, pěstuje léčivé bylinky. Skřítek Tydlifon chodí každý den do blízkého dolu hlídat horníky a taky je hodně šikovný a všecko, všecičko umí opravit.

Jednou, bylo to na jaře, tedy v době, kdy měla Květinka nejvíce práce, přinesl Tydlifon domů veliký list zabalený v mokřém hadříku, tak tak, že ho unesl.

„Květinko, Květinko,“ volal už zdaleka, „přinesl jsem ti novou kytičku, jmenuje se Šprýmovník.“

„Šprýmovník? Tydlifonku, nespletl jsi to? Taková kytička přece vůbec není,“ řekla Květinka a běžela se podívat do svého velikánského herbáře, který měla ještě po své tetičce Heřmance. Listovala, listovala, ale nic, co by se podobalo velikému zelenému listu, nenašla.

A tak se raději zeptala: „Ty, Tydlifonku, a jak jsi vlastně k tomu Šprýmovníku přišel?“

Mezitím nachystala Tydlifonkovi misku plnou pampeliškové polévky s šafránovým kapáním, list Šprýmovníku zasadila do starého kbelíku na vodu, který už byl stejně trochu děravý, a posadila se ke stolu k Tydlifonovi. Skřítek si u jídla způsobně sundal

čepičku, zpod které mu vykukovaly neposedné rezavé kudrnaté vlásky, poděkoval za dobrou polívčičku a začal vyprávět.

„No, dneska na šachtě říká Ferda Juzkovi: ‚Ty Juzek, až vyfaramy, tuž mi řekni, ať nepřepumnim, mum tum kytke, až ti z tego stara uvaří čaj, tuž už tyn šnuptycheľ něbeděš potřebovat.‘ No a Juzek začal brečet, víš, Květinko.“

Jenže Květinka mlčela, jen se zatvářila přísně, protože tušila nějakou nezbednost. Tydlifonkovi teda nezbylo než pokračovat.

„Nu, a tak jsem vlezl Juzkovi do kapsy ve fáračkách, a jak byl ve sprše, tak jsem počkal na Ferdu, až si z háku stáhne šaty, a jak se nedíval, tak jsem mu jeden lístek té zázračné kytičky sebral, víš? Pro tebe Květinko, ať máš radost a taky, když to je ten Šprýmovník, tak s ním může být legrace.“

„Tydlifone,“ řekla mu Květinka přísně, „víš, že krást se nemá, ale děkuju.“

Tydlifonek šel na kus řeči za vodníkem Vrbičkou a Květinka si znovu sedla ke svému herbáři. Mezitím lísteček zapustil kořínky a za pár dní se v kbelíku zelenala docela velká, krásná květina.

Tydlifonek si sedl ke kytičce a povídá jí: „Tak hele, Šprýmovníku, už jsi dost velký, a tak bys mohl udělat nějakou legraci,“ a nenápadně, tak aby to Květinka neviděla, utrl jeden lístek, schoval ho pod čepičku a spěchal k Vrbičkovi.

Vrbička už zatápěl v kamnech a trochu se zlobil, že voda je ještě moc studená, že sluníčko pořád-

ně nehřeje a že dostal obrovskou rýmu a na potvrzení svých slov kýchnul tak, že i nejstarší sumec se probudil a vyděšeně pozoroval, co že se to v jejich jinak klidném rybníčku děje. Společně pak vypustili na svobodu duši utopené hokyně, která se vloni v rybníčku utopila a v krásném hrnečku s pokličkou, co po ní zbyl, pak uvařili puškvorcový čaj s lístkem Šprýmovníku.

A jak si tak v tom mokré mokrém království popíjeli ten dobrý čaj, tak najednou Vrbička povídá: „Jé, mně se tak nějak ulevilo, podívej, Tydlíku, už mě vůbec netrápí žádná rýma.“

Tydlík však přišel domů smutný, protože Šprýmovník žádnou legraci neudělal. Sedl si na lavičku před domeček a už už chtěl plakat, když si k němu přisedla Květinka se svým herbářem. Pohládila Tydlíka po hlavičce a řekla mu: „Tydlíčku, ta kytička, kterou jsi sebral Ferdovi a Juzkovi, se jmenuje Rýmovník a léčí rýmu.“

„Ahá, tak proto Vrbička přestal smrkat,“ pomyslí si Tydlík, ale nahlas to nepověděl. Květinka by se zlobila, že lísteček tajně utrhnul. A tak tam spolu seděli, ale než zapadlo sluníčko, už leželi ve svých postýlkách.

